

Hermiona paŝis antaŭen.

“Nevil,” ŝi diris, “Mi ege, ege bedaŭras ĉi tion.”

Ŝi levis sian vergon.

“*Petrikus Totalus!*” ŝi kriis, direktante la vergon al Nevil.

La brakoj de Nevil plaŭdis al liaj flankoj. Liaj kruroj kuntiriĝis. Lia tuta korpo rigidigis, li ŝanceliĝis kelkfoje, kaj tiam falis sur sian vizaĝon, rekta kiel breto.

Hermiona haste rulis lin vizaĝsupren. La makzeloj de Nevil krampiĝis kune, tiel ke li ne povis paroli. Nur liaj okuloj moviĝis, rigardante al ili kun hororo.

“Kion vi faris al li?” Hari flustris.

“Tio estas la plena Korpo-Krampo,” diris Hermiona mizere. “Ho, Nevil, mi vere bedaŭras tion.”

“Ni bezonis fari tion, Nevil, nun ni ne havas la tempon por klarigi,” diris Hari.

“Vi komprenos la tuton poste, Nevil,” diris Ron dum ili transpaŝis lin kaj almetis la nevidebligan mantelon.

Sed lasante Nevil senmovan sur la planko ne antaŭsignis bonon. Pro ilia maltrankvilo ĉiu statua ombro aspektis kiel Ŝteleti, ĉiu fora susuro de vento ŝajnis kiel Ĝenozo plonĝanta al ili.

Ĉe la fundo de la unua ŝtuparo, ili ekvidis S-inon Noris kaŭrantan proksime al la supro.

“Ho, ni piedbatu ŝin, nur ĉifoje,” Ron flustris en la orelon de Hari, sed Hari kapneis. Dum ili grimpis atente ĉirkaŭ ŝi, S-ino Noris turnis ŝiajn lampsimilajn okulojn kontraŭ ili, sed ne faris ion ajn.

Ili trafis neniun plu antaŭ ol ili atingis la ŝtuparon al le tria etaĝo. Ĝenozo balanciĝis en la mezo de tio, malfiksante la tapiŝon, tiel ke oni stumblu.

“Kiu estas tie?” li diris subite dum ili grimpis kontraŭ li. Li streĉigis siajn malicajn nigrajn okulojn. “Scias ke vi estas tie, eĉ se mi ne vidas vin. Ĉu vi estas feaĉjo aŭ fantoĉjo aŭ eta studenta besĉjo?”

Li altiĝis en la aeron kaj ŝvebis tie, streĉrigardante kontraŭ ili.

“Ĉu mi devas voki al Ŝteleti, ja mi devas, se io ĉirkaŭrampas nevideble.”

Hari subite ekhavis ideon.

“Ĝenozo,” li diris per raŭka flustro, “La Sanga Barono havas siajn kialojn por resti nevidebla.”

Ĝenozo preskaŭ falis elaeren pro ŝoko. Li ekhaltis sin ĝustatempe, kaj ŝvebis je duonmetro super la ŝtupoj.

“Mi ege petas pardonon, via sangomoŝto, sinjoro Barono, sinjoro,” li diris glate. “Jen mia eraro, mia eraro — mi ne vidis vin — kompreneble ne,